

**ՆԱԶԱՍՏԱՆԻ ՆԱԵՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԹԻՎ 2 ԴԱՏԱԿԱՆ ԿԱԶՄԻ
Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը**

ԱՆՆԱՏԱԿԱՆ ԴԻՄՈՒՄԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ

Քաղ. Երևան

14 մարտի 2013թ.

Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանի
թիվ 2 դատական կազմը՝

Նախագահությամբ՝ Կ. Բալայանի
Անդամակցությամբ՝ Ֆ. Թոխյանի
Վ. Պողոսյանի

Ուսումնասիրելով դիմող Ապոմ Մելքոնյանի անհատական դիմումով գործը քննության
ընդունելու մասին հարցը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց .

Ապոմ Մելքոնյանը 22.02.2013թ. դիմել է ՆՏ սահմանադրական դատարան՝ վիճարկելով
ՆՏ քրեական օրենսգրքի 75-րդ հոդվածի 5-րդ մասի դրույթների սահմանադրականությունը:

Դիմողը գտնում է, որ վիճարկվող նորմը չի կարող համարվել իրավական այն առումով,
որ վերջինս չի սահմանում այն չափանիշները, որոնցով դատարանը պետք է առաջնորդվի,
կամ այն հանգամանքները, որոնք դատարանը պետք է հաշվի առնի:

Ըստ դիմողի՝ սահմանելով այդպիսի որոշում կայացնելու լիազորություն եւ չսահմանելով
որոշումը կայացնելու չափանիշները, օրենքի վիճարկվող նորմը բացարձակ հայեցողություն
է փվել դատարաններին՝ թույլ տալով վերջիններիս կամայական որոշումներ կայացնել:

Դիմողի կարծիքով՝ յուրաքանչյուր դեպքում, երբ որեւէ այլընտրանքային որոշման
կայացումն օրենքով թողնվում է դատարանին, նույն օրենքը միաժամանակ սահմանում է այն
չափանիշները, որոնցով պետք է առաջնորդվի դատարանն իր հայեցողական լիազորու-
թյունները կիրառելիս:

Դիմողը նշում է, որ վիճարկվող նորմն իր անորոշության պատճառով բացառում է այդ
մասով պարճառաբանված դատական ակտի կայացումը: Մինչդեռ պարճառաբանված

դարական ակտ ստանալու իրավունքը, իր հերթին, առնչվում է Սահմանադրության ինչպես 19-րդ հոդվածի 1-ին մասին, այնպես էլ 20-րդ հոդվածի 3-րդ մասին:

Դիմումի եւ կից փաստաթղթերի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ դիմողը վիճարկվող այս դրույթի հակասահմանադրականությունը փորձում է հիմնավորել ենթադրյալ օրենսդրական բացը մատնանշելով: ՏՏ սահմանադրական դատարանն իր՝ 2010թ. փետրվարի 5-ի ՍԴՈ-864 որոշման մեջ, անդրադառնալով իրավունքի բացի հաղթահարման գործում սահմանադրական դատարանի եւ օրենսդիր մարմնի իրավասությունների հարաբերակցությանը, նշել է, որ բոլոր դեպքերում, երբ իրավունքի բացը պայմանավորված է իրավակարգավորման ոլորտում գտնվող կոնկրետ հանգամանքների առնչությամբ նորմատիվ պարվիրանի բացակայությամբ, ապա նման բացի հաղթահարումն օրենսդիր մարմնի իրավասության շրջանակներում է: Սահմանադրական դատարանը գործի քննության շրջանակներում անդրադառնում է օրենքի այս կամ այն բացի սահմանադրականությանը, եթե վիճարկվող նորմի բովանդակությամբ պայմանավորված իրավական անորոշությունն իրավակիրառական պրակտիկայում հանգեցնում է փվյալ նորմի այնպիսի մեկնաբանությանն ու կիրառմանը, որը խախտում է կամ կարող է խախտել կոնկրետ սահմանադրական իրավունք: Զարգացնելով իր վերոնշյալ իրավական դիրքորոշումները՝ սահմանադրական դատարանը 2010 թվականի սեպտեմբերի 14-ի ՍԴՈ-914 որոշմամբ արձանագրել է, որ օրենսդրական բացը կարող է հանդիսանալ սահմանադրական դատարանի քննության առարկա միայն այն դեպքում, երբ օրենսդրության մեջ առկա չեն այդ բացը լրացնելու այլ իրավական երաշխիքներ կամ օրենսդրության մեջ համապատասխան իրավական երաշխիքների առկայության պարագայում ձեւավորված է հակասական իրավակիրառական պրակտիկա, երբ առկա օրենսդրական բացը չի ապահովում այս կամ այն իրավունքի իրացման հնարավորությունը: Այսինքն՝ իրավակարգավորման բացի սահմանադրականության հարցը ենթակա է սահմանադրական դատարանի քննությանը, երբ կոնկրետ գործով միաժամանակ առկա են օրենսդրական բացի՝ սահմանադրական դատարանի կողմից մատնանշված վերոնշյալ չափանիշները, այն է՝ կոնկրետ սահմանադրական իրավունքի խախտում կամ այդ խախտման պոտենցիալ հնարավորություն եւ օրենսդրության մեջ այդ բացը լրացնելու այլ իրավական երաշխիքների բացակայություն կամ օրենսդրության մեջ համապատասխան իրավական երաշխիքների առկայության պարագայում ձեւավորված հակասական իրավակիրառական պրակտիկա:

Դիմումի ընդհանուր փրամաբանությունը վկայում է, որ կոնկրետ փվյալ դեպքում դիմողի համար առաջացած անբարենպաստ հանգամանքներն ընդամենը նրա նկատմամբ կայացված համապատասխան դատական ակտերի արդյունք են, այսինքն՝ խնդրո առարկա դրույթների սահմանադրականությունը վիճարկելով՝ դիմողն ընդամենը բարձրացնում է դրանց կիրառման իրավաչափության հարց՝ փորձելով այն քողարկել խնդրո առարկա դրույթի

հակասահմանադրականության վիճարկմամբ: Փաստորեն դիմողը, ձեռականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթների սահմանադրականությունը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթների կիրառման իրավաչափության հարց:

Ղեկավարվելով ՏՏ սահմանադրական դատարանի՝ 2009 թվականի մարտի 17-ի ՍԴԱՌ-21 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշմամբ, ըստ որի՝ բոլոր այն դեպքերում, երբ դիմողը, ձեռականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարցը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց, ապա այդպիսի դիմումները ենթակա են մերժման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով՝ որպես սահմանադրական դատարանի քննության ենթակա հարց չառաջադրող դիմումներ, դատական կազմը գտնում է, որ այս համապետքաբար առկա է դիմումի քննության ընդունումը մերժելու՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետով նախատեսված հիմք:

Ելնելով վերոգրյալից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածով եւ 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասով՝ ՏՏ սահմանադրական դատարանի թիվ 2 դատական կազմը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց .

Դիմող Արամ Մելքոնյանի անհատական դիմումով գործի քննության ընդունումը մերժել:

Նախագահող

Անդամներ

14 մարտի 2013 թվականի
ՍԴԴԿՈ/2-10